

1867-02-06

AFSENDER

J. C. Jacobsen

MODTAGER

Carl Jacobsen

FAKTA

Type:
Letter

Sprog:
Dansk

Generel kommentar:

J. C. citerer forkert fra Figaros
Bryllup (Figaros Bryllup akt 5,
scene 7) Der skal stå 'Je l'aime
beaucoup, mais trois ans d'union
rendent l'hymen si respectable'

Afsendersted:
København

Arkivplacering:
Uden FA-nummer, æske F 3,1

Keywords:
Familieliv

SUMMARY

Et strengt og faderligt brev om Carls 'intellektuelle og moralske slaphed'. Om forholdet til Emilie Djörup.

TRANSSKRIFTION

D 6 Februar 1867

Kjære Carl!

Jeg kan ikke dølge for Dig, at dit første Svar gjorde et meget uhyggeligt Indtryk paa mig, thi det bar Præget af en intellectuel og moralsk Slaphed hos Dig, som jeg ikke havde ventet at finde i en saadan Grad. Der var neppe Spor af en fornuftig Tanke eller af den mindste Overveielse, men kun Declamation og en utrolig Selvtillid. Jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde svare derpaa, uden at blive strengt revsende eller raillerende og begge dele vilde jeg nødig. Det er mig derfor overmaade kjært, at Du i dit sidste Brev som jeg modtog idag, øiensynligt viser at Du selv har følt hvor uheldigt dit første Brev var og har skyndt Dig at udslette Indtrykket deraf. Jeg vil derfor see bort fra det første (hvorvel dét, at Du har kunnet skrive et saadant Brev er et betegnende Charactertræk) og holde mig til det sidste. Du synes nu selv at erkjende, at Spiren til din Tilbøielighed var Tilfældighedens Værk og at den savnede en virkelig Grund. Du vil da ogsaa nu indsee, at Du begik en stor Daarskab ved, i den Alder Du var i og saa umoden som Du var, at hengive Dig dertil og endog at lægge den for Dagen uden først at prøve Dig selv og vente indtil Du havde erhvervet en Smule Menneskekundskab. Du vil vist ogsaa nu kunne indsee det ubesindige i at indlede

en saadan Forbindelse paa en Tid, da Du ikke var Andet end din Faders Søn, uden at forvisse Dig om at din Fader kunde og vilde billige det, især da I begge maatte vide, at dette var idetmindste høist usandsynligt. Det er denne Letsindighed, som Du nu bærer Frugterne af.- At jeg ikke kunde have den mindste Tillid til en under saadanne Omstændigheder opstaaet og udviklet Tilbøieligheds Værd, vil Du nu indsee var en Selvfølge og Du vil ogsaa nu kunne fatte, at det var min ufravigelige Pligt, som Fader at afvende den ulykke som denne din Letsindighed kunde og efter al Sandsynlighed vilde medføre. Desværre blev jeg ikke deri understøttet af min stakkels, characterløse Svoger. Denne første

Act vil Du imidlertid nu helst see bort fra og Du dvæler derimod med Varme ved Nutiden og nu mener Du at have faaet fuld Sikkerhed og et soleklart Beviis for at din Følelse er ægte og kan holde ud for hele Livet. Du anseer det for aldeles utroligt at Din Følelse endnu skulde kunne være en blot Forelskelse og ikke virkelig Kjærlighed. Det kan jeg godt forstaae, thi Du har ikke seet, hvad jeg, saavel som vistnok de fleste ældre Folk, har været Vidne til, at Forelskelser der havde været nok saa brændende som din og varet længere end din, dog ere spørløst forsvundne, naar Øiet omsider aabnedes for den virkelige Sandhed. Desværre er det ikke

tilladt at navngive bestemte Personer, som endnu leve. I eet af de Tilfælde jeg har for Øie og som varede længst, udøvede en ydre Modstand, som kun kunde forudsee det, en stærkt pirrende Indflydelse, ja en voldsom Spore. At din Forelskelse altsaa ikke alene har kunnet holde sig men endogsaa er tiltagen i Intensitet under Adskillelsen i Rum, men med en stadig Udvexling af Alt hvad unge Menneskers Kjærlighedsbreve kunne indeholde af Sødt og Fortryllende, er intet Under, men heller intet Beviis, thi dette Forhold har ikke givet Leilighed til nogen Prøve.- Tvertimod, Du siger selv, at Du, medens Du var herhjemme og Personlig mødtes med E, ikke var blind for hendes Mangler og endog forholdt Dig kritisk, men nu er Kritiken forstummet, "nu kritiserer Du ikke".- Dette er netop det ulykkelige ved det nuværende Forhold, at Kritiken d.e. Reflectionen, der alene kan lede til Erkjendelsen af det Virkelige, aftager og at Illusionen i samme Grad tiltager, Illusionen om en "fuldstændig Harmonie" for hele Livet hvorfor Betingelserne ikke ere tilstede og maaskee aldrig komme.- Du mener "at jeg ikke troer Dig istand til at elske varigt og sandt"; Nei, det er ikke ustadighed jeg frygter hos Dig; men det jeg nærer stærk Tvivl om, er for det første, om Du er istand til

at elske og dernæst om Du, naar Du kommer i den Alder, hvor der kan blive Tale om en Forbindelse og hvor Spørgsmaalet definitivt skal afgjøres, om Du da kan elske den Quinde, Du i din tidligste Ungdom forgudede.- For et Aar siden var Du ikke istand til at elske, thi da var der ikke Spor af Ydmyghed og Selvfornægtelse i dit Sind, disse første og uundværlige Grundbetingelser for Kjærlighed.- De sidste 3/4 Aars Ophold i Udlandet have som jeg haaber bidraget Noget til at hæve denne Grundmangel, men

nogen Prøve har Du ikke havt Leilighed til at bestaa og jeg har vistnok selv Skyld i at denne Tid ikke har været mere frugtbringende idet jeg altfor meget har banet Veien for Dig.- Men selv om Du havde havt flere Prøvelser end Tilfældet er, vilde det være barnagtigt sangvinsk at troe, at en Character som din, der for et Aar siden aldrig havde bragt et eneste Offer af et kjærligt Hjertes Tilskyndelse, allerede nu skulde være aldeles og varigt omvendt og nu skulde være istand til at bringe ethvert Offer, nu skulde have tilegnet Dig Ydmyghed og Erkjendelse af hvad Du fattes. Tænk paa dit forrige Brev. Naar Du nu skildrer mig din Henrykkelse og din Trang til at dele (d.e. at nyde) Alt med hende, osv og da spørger mig om dette ikke er et Vidnesbyrd om Ægtheden, om det væsentlige om det ene Fornødne, saa maa jeg gjøre Dig den Sorg, at sige Dig med

II

Haanden paa Hjertet: Nei, kjære Carl, troe ikke det.- Dette er kun et Vidnesbyrd om en Længsel efter Kjærlighed, et nydeligt poetisk Sværmeri, der idealiserer sin Gjenstand og svælger i Nydelse af den rundelige Betaling, der gives i sammme Valuta. Dersom Du havde den Erfaring, som Du fuldstændigt mangler, dersom Du havde seet eller selv erfaret at denne sværmeriske Begeistring hos ædle Mænd kan opstaae gjentagne Gange for flere forskjellige Quinder, saa vilde dette være dig soleklart. Det er netop det farlige ved den første Forelskelse især i en umoden Alder, at Maalestokken, at Betingelsen for en Selvprøvelse, for at skjelne mellem Skin og Virkelighed, mangler.- Derfor gives der saamange ulykkelige Forbindelser i Forhold til de lykkelige.- Men forstaae mig ret, fordi et saadant Sværmeri er saare langt fra at være virkelig Kjærlighed, derfor er det naturligviis ikke umuligt at det kan blive dertil, naar Betingelserne ere eller komme tilstede. Men for at en Følelse kan blive til sand Kjærlighed og for at denne kan blive varig fordres forskjellige væsentlige Betingelser, som den sværmende Ungdom ikke fatter og ikke aner. Der fordres ikke alene en vis Overensstemmelse men ogsaa en vis Forskjellighed, thi ellers bliver Harmo-

nien kjedelig og Kjedsomhed er Kjærlighedens Grav. Der er en slaaende Sandhed i de Ord, som Beaumarchais - der er en skarp og fiin Menneskekjender - lægger Grev Almaviva i Munden. Han

siger om Grevinden: Je l'aime beaucoup, mais trois ans d'hymen rendent l'hymen si "respectable"! og han føler Trang til: moins d'uniformité, plus de piquant dans les manières, un, je ne sais quai, qui fait le charme, quelques fois un refus. Nos femmes croient tout accomplir en nous aimant: cela dit une fois, elles nous aiment et sont si complaisantes et si constamment obligeantes, et toujours, et sans relache, qu'on est tout surpris un beau jour [soir] de trouver la satiété où l'on recherchait le bonheur.-- C'est qu'elles n'étudient pas assez l'art de soutenir notre goût, de se renouveler à l'amour, de ranimer [pour ainsi dire] le charme de leur possession pour celui de la variété-- Changerons-nous la marche de la nature? Notre tâche à nous fut de les obtenir; la leur est de nous retenir; on l'oublie trop! - Dette forstår Du neppe nu, thi Du forstaaer ikke "Menneskenaturen", men en Gang vil Du komme til at sande det. Gid det da ikke maa være forseent!

Dog videre. Du beder mig indrømme Muligheden af at det kan gaae som Du troer. Det har jeg allerede gjort, muligt er det ganske vist; det vilde være taabeligt at benægte dette, men ligesaa taabeligt er det at benægte den modsatte Mulighed. Og denne sidste Mulighed er efter min Indsigt og Kjendskab til begge Parter, navnlig til Dig desværre endnu den sandsynligste. Derfor er det jeg ængstes saa uhyre paa dine, paa begges, Vegne og derfor er det at jeg maa gjøre hvad jeg kan for at bringe Dig til at vaagne af din Ruus og give Dig Tid og Leilighed til at reflectere frit over dit Forhold. Jeg havde haabet at din Reflection efterhaanden skulde vaagne af sig selv, naar Du fik alvorlige Ting at tænke paa, naar Du kom til at koncentrere hele din Hu og Tanke paa først og fremmest at blive til Noget, thi derfor reiser Du jo.- Men det viser sig desværre, at dette ikke vil kunne skee, idetmindste ikke itide, naar Drømmene og Sværmerierne stedse holdes vedlige ved stadigt at puste til Ilden gennem Kjærlighedsbreve. Jeg havde dog lidt Haab om at en erfaren Vens Raad, som Du veed kun tænker paa din Lykke og en Faders indstændige Bønner skulde bringe Dig til at er-

kjende idetmindste Muligheden af Du ikke havde det rette Fremsyn og dermed erkjende det Uforsonlige i nu at fortsætte denne Forbindelse gennem Breve. Derfor indskrænkede jeg mig til at bede Dig indstændigt om at ogive denne Correspondance. Gid

Du endnu frivilligt kunde beslutte dette Offer som jeg gjentagende opfordrer Dig til at bringe - heelt og ubetinget - for din egen og hendes Fremtids Lykke. Om Hensyn til mig vil jeg ikke tale, men Du kan begribe at saalænge Du og hun vedblive at foretage Eder noget, som jeg maa betragte som i høieste Grad uforsvarligt, er det mig umuligt at mødes med nogen af Eder og at Du dermed ikke alene udvider den sørgelige Kløft mellem Dig og mig, men ogsaa lægger et vistnok tungt Tryk paa hende, thi det er ganske rigtigt, som Du forudsætter, fordi hendes Familie her i Byen ville føre hende sammen med mig under de nuværende Forhold og heller ikke ville afbryde Forbindelsen med mig at hun holdes borte.- For at dette kan blive anderledes, forlanger jeg, som sagt, ikke at I skulle opgive eller lære at opgive Eders

III

Tilbøielighed, men kun at I skulle prøve om den er sand nok til at ligge og groe i Stilhed, uden stadigt at give den ny Næring og dermed gjøre Selvprøvelse umulig.- Viser det sig da, at I begge, naar Du har endt dine Lære- og Vandreaar, finde hos hinanden det, som I da føle Trang til, da skal jeg med Glæde give mit Samtykke og min Bistand til Eders Forening men det maa Du vide, at uden en saadan Prøve d.v.s. en fuldstændig Taushed fra begge Sider kan jeg ikke komme til den Betyggelse, som min Samvittighed kræver, for at jeg skal række min Haand dertil.- Da jeg veed hvor vanskeligt det er for Dig at vise Selvfornægtelse og at bringe et Offer, burde jeg maaskee vise Dig Alternativet og sige Dig hvorledes Forholdet vil stille sig, dersom Du foretrækker at opgive min Bistand og at gaae din egen Vei, men det vil jeg dog ikke, da det let kunde faae Udseende af en Trusel og da jeg nødigt vil opgive Haabet om at Du endnu kan komme saameget til Erkjendelse at Du kan og vil gribe det Rette af egen Drift

Jeg vil haabe at Du vil finde Kraft dertil i Erkjendelsen af at det er din egen Letsindighed og ungdommelige Overmod der har bragt Dig i din nuværende Stilling og at det er den uundgaaelige Nemesis, som nu rammer Dig; i Erkjendelsen af at din Character trænger til en alvorlig Prøvelse og at Du desuden trænger til at samle din hele Kraft, for at blive til noget ved din egen Anstrængelse og endelig i Erkjendelsen af, at din Tilbøielighed, dersom den, som Du jo troer, har en sund Rod og en fast Grund,

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARISBERGFONDET

langtfra at svækkes, tværtimod vil styrkes ved Modstanden og Prøvelsen.- Jeg ønsker ikke at Du skal svare mig før Du har tænkt og reflecteret tilbørligt, men jeg venter at faae dit Svar inden Udgangen af denne Maaned for at jeg derefter kan tage mine Beslutninger. Hvor haarde mine Ord og mine Fordringer end kunne synes

Dig, stoler jeg dog paa at Du kjender mig saa godt, at Du vil modtage selv det Tunge som et nyt Beviis paa min Kjærlighed og at Du veed det ikke er uden Smerte at jeg siger og gjør hvad jeg veed vil smerte Dig. Men jeg maa. Hermed Farvel.

Din hengivne Jacobsen

I $\frac{6}{2}$ / 67] Sjævn Carl! **C.M.** P. 6 Februar 1867.
Ondag

Jeg har ikke sagt for dig, at det første Gode
gjorde at meget iøjensynligt tænkte jeg mig, at det
har frejdet af en intellectual og moralsk Sløvhed
for dig, som jeg ikke tænkte muligt at finde i en saadan
Gode. Det var nemlig Gode af en foruroligende
alles af den mindste Omvæltning, men den Reaktionen
og en indvirkning på det. - Jeg vilde ikke tænke sig
skulle som dog, inden at blive antageligt
manfaste eller vakkende af begge dele med dig
sædvanlig. Det er mig derfor allerede klart, at det
det første Gode, som jeg tænkte mig, åbenlyst nok,
at det første Gode først som indvirkning på det første Gode
næst og for sig selv at tænke sig det første Gode.
Jeg vil derfor for det første (Gode)
det, at du har tenkt Gode at første Gode er
at betragte (Gode) og faldt mig det det
første. - Du tjener mig selv at tænke, at Gode
de den Tilværelse som Tilværelse af og at
den første en indvirkning Gode. Det vil da ogsaa
mig indse, at det har en stor Reaktionen med, i den
Altid du er i og for indse som du er, at jeg
dig det og endog at lægge den for dig inden
først at prøve dig selv og men indse den første
indvirkning en indvirkning Reaktionen. Det vil
mig ogsaa mig indse det indvirkning i at indse

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARISBERGFONDET

en faadun Luukindellu yaa en Eet, da diu itta mees
Aundt and diu Taderst Paa, inden at faam itta dig een
at diu Taderst Tundt og mildt killege dit, efers da I
begge usaatte midt, at itta mees indkennidde Jaest
indfandigueligt. Det er diuun Luffindigfud, faa diu
in hures Tongkone af. — Ad jeg itta Tunde Jaan
den uindde Tillest dit en uindde faadun Qustandig,
Jader affwaat og indskildt Cirkvairdigfudt Meed, mid
diu in uindde mees en Palufalge og diu mit affaa in
Tunde fette, at dit mees inin ifranigelige Jleift, faa
Taderst at affwaat den Ulykka faa diuun diu Luffin,
digfudt Tunde og affwa at Tundfuligfudt mildt
mees faa. Ind mees hlaa jeg itta diu uindde Tillest
af diu flakke, faa adhaatlofti Braage. Diuun fionde
Aet mit diu uindde Tunde in fette faa haat faa og diu
indskildt diuun ad mees ind Meed og in
mees diu at faa faad fionde Tillest og at
falakkeat Cionde faa at diu Tillest er ogte og ten
faldt ind faa felle Linnest. diu aufaer dit faa adskildt
indskildt at diu Tillest and diu Tillest diuun mees
en hlat Tillest og itta indskildt Tillest.
ad diu jeg gadd faa faa, diu diu faa itta faa. faad
jeg, faa adhaatlofti mees ind diu flakke adhaat lofti, faa mees
adhaat lofti, at en Tillest, diu faa mees ind
faa adhaatlofti faa diu og mees adhaat lofti and diu, diu
mees adhaatlofti faa adhaatlofti, mees adhaatlofti adhaatlofti
faa diu indskildt Tillest. Ind mees er dit itta

littelt et væsenlig bestemt forbehold, som ender i den
D at af de Tilfælde jeg for første gang af som man
længst, indvandt en yder Madhed, som den sidste
foruden, en stærkt givende Medhjælper, ja en med
som Opvart. - At den Tilfælde altså ikke
alene for Linnæus faldt sig man endog som til
Lagen: Indvandt ender Adskilligt: Linnæus, men
end en stærk Betragtning af det end i den Tilfælde
Ejendommeligheden Linnæus indvandt af Pædagogisk
Lære, og ender ender, men faldt ender Linnæus, til
den Tilfælde for den givende Tilfælde til Lagen
Linnæus. - Endvidere, den siges selv, at den, ender
den end forbeholdet af ganske indvandt ender, ikke
man ender for faldet Mangler og ender forbehold
den Tilfælde, men en at Tilfældet forbeholdet,
"en Tilfældet den ikke". - Ikke er ender det
tilfældet ender det ender ender Tilfælde, at Tilfældet,
d. s. Tilfældet, den alene den ender tilfældet
alene af det Tilfældet, aflages og at Tilfældet
i Linnæus Grad tilfældet, Tilfældet ender en "faldt"
stærkt Linnæus "for selv Linnæus ^{forbehold} ender
galt Linnæus ~~forbehold~~ ikke en tilfældet og ender alder
Linnæus. - Den ender "at jeg ikke Linnæus den ender
til at ender narigt og faldt"; ender, det ender den Tilfælde
Linnæus jeg siges for den; men det jeg ender ender
Linnæus ender, at for det Tilfælde, men den ender ender

at alle og demost om du, naar du kommer i
den Alder, naar det kan bli en Tale om en Læsting,
dette og naar Ønges maalt deficiendum skal opgjøres,
om du da lære alle den Prædike, du i den lidelige
Knytden foragtede. - For et Aar siden naar du
ikke istand til at alle, thi da naar du ikke spær
af Øngesfæd og velkomne hjælp: det kind, dette
fædte og mundmædige Grundbetingelser for Læsting,
lyst. - Du fik 3/4 Aar Offet: Utlændt som
som jeg saaledes bedraget Mager til at naar duen Prædike,
menager, naar nager fræm for du ikke fandt det lygte
til at behæve og jeg for mistet veler Byld: at duen
tid ikke gav naar naar forlythovigand idt jeg allfor
menager for haaret Prædike for dig. - Men veler om du
fædte fandt flæm Prædike med Utsædelt av, medt det
naar haarnagte sig saumindt at troe, at en Prædike
fædte du, du for et Aar siden aldrig fandt læsting at
naar Offet af et tydeligt gjæntet Utsædelt,
allerede en fædte naar alder og narigt menager
og en fædte naar istand til at bringe alder Offet,
en fædte naar tilager dig Øngesfæd og forlyndte
af naar du fædte. - Endt gæ det fædte læsting.
Naar du en fædte mig den fædte thelt og den
Erang til at dale (d. s. at mig) Ald med fædte, om
og du spærget mig om dette ikke er et Udsædelt
om Utsædelt, om det Udsædelt og det naar Prædike,
for naar jeg gjænt dig den Gang, at jeg dig med

II ^{La 67}
Ja enden jeg gjættel: Her, Gjen Carl, har du
det. - Dette er den et Helt uortogt om en Laugfal
etter Gjentoging, et uigteligt, praktisk Forsvar, som
der idealiserer sin Gjættel og fælger: Kjærligheten
af den mindelige bestaling, der gættel i samme Hæder.
Derfor den Jættel den forføring, som den fættel bestalt
er anglo, derfor den Jættel best alle selv enpart
at den forføring best anglo for alle Mand
den anglo gjættel Gættel for flere fættel
Gjættel, som mildt den den anglo best. Det er
enpart det fættel med den fættel fættel at
er: en enpart Alder, at fættel best, at best
best for en best anglo, for at best mellem
den anglo best, anglo. - Derfor gættel den
forføring anglo best: fættel best det
best. - Men fættel anglo best, fordi at fættel
best er fættel best for at best anglo
best, derfor er det uigteligt med best anglo
at det den best best, anglo best anglo best
best best. Men for at den best den best
best best best anglo og for at den best best anglo
best best best best best best, som den
best best best best best best. Det
best best best best best best anglo
anglo en best best best, best best best best.

niau Gjædelig og Gjævnfuld og Gjærligstænd
Gjævn. Der er en Stærke Stærke i de Ord,
som Beaumarchais - Der er en Stærke og fjæs
Stærke i de Ord - Stærke Stærke Stærke
i Stærke. Stærke Stærke Stærke: Je l'aime
beaucoup, mais trois ans d'hymen rendent l'hymen
si "respectable"! og Stærke Stærke Stærke Stærke: moins
d'uniformité, plus de piquant dans les manières,
en, je ne sais quai, qui fait le charme, quelque
fois un refus. Nos femmes croient tout
accomplir en nous aimant: cela dit une fois,
elles nous aiment et sont si complaisantes
et si constamment obligeantes, et toujours,
et sans relâche, qu'on est tout surpris un
beau jour de trouver la satiété ou l'on
recherchait le bonheur. - - C'est qu'elles
n'étudient pas assez l'art de soutenir notre
goût, de se renouveler à l'amour, de ranimer
le charme de leur possession par celui de la
variété - - Changerons-nous la marche de
la nature? Notre tâche à nous fut de les
obtenir; la leur est de nous retenir; au l'oublier
trop! - Stærke Stærke Stærke Stærke, Stærke
Stærke Stærke "Stærke" Stærke, Stærke Stærke
nil de Stærke Stærke Stærke Stærke. Stærke Stærke Stærke
ma ma Stærke!

Jeg medtog. Du beder mig indrømme Mislykkelser
af et det kan gøre som du lærer. Det gør jeg alle-
velde gjætt, undtligt er det ganske nytt; det milder
nære taalbarst at hævde alle, men begynde
taalbarst er det at hævde den med Natten Mislykkelser
og den gamle Mislykkelser er efter min Takt
og Lyndskab til begge Parter, især til dig
det nærmeste ind i den sandhede. Drasen er det
jeg næst for mig selv, som du, som begynder, Drasen
og Drasen er det at jeg er gjætt Jeg er Jeg
for at hævde dig til et nærmeste af den Drasen
og gjætt dig Tid og Lyndskab til at reflektere
for at er Drasen. Jeg fandt saaledes at den
reflektere efterfølgende Drasen nærmeste af sig
faldt, nærmeste den sit almindelige Drasen at hævde
gør, nærmeste den Drasen til at er Drasen Drasen
Jeg og Drasen Drasen Drasen at hævde til
Drasen, Drasen Drasen Drasen. Men det
nærmeste sig det nærmeste, at alle ikke mit Drasen Drasen,
indtænkt alle ikke, nærmeste Drasen og Drasen,
nærmeste Drasen Drasen Drasen Drasen at hævde
til Drasen Drasen Drasen Drasen. Jeg
fandt jeg lidt Drasen at en Drasen Drasen Drasen,
som den nærmeste Drasen Drasen Drasen og en Drasen
indtænkt Drasen Drasen Drasen Drasen til at er.

Giætte i det uindte Mindegyfden af den 18de Jante
det vilde Traufjen og dermed udfynde det Offes
forord i sin at fastholde dette Sæmme Sæm
hvidtstj. gjenneam. Orsæm. Derfor indfæstede
jeg mig til at bede dig indstændigt om at
agge om Sæmme Sæmme. Gid den ender
forvilligt Giætte haster den 18de Offes, som jeg
gjættende afstandes dig til at hævne - Jætt
og indstændigt - for den ager og Jætt Sæmme
Lytt. Om Jætt til mig mit jeg 18de Sæm,
men den Sæm begribe et fastholdt dig og sin
nat blinde at fastholdt Sæmme Sæm, som jeg
men hævne som i Jætt Sæm indstændigt,
og det mig indstændigt at indstændigt med uger af
Sæm og at den Sæmme 18de alene indstændigt den
Jætt Sæmme Sæmme dig og mig, men agge
bægt at indstændigt Sæmme Sæm, til det
og gætte rigtigt, som den fastholdt, fast
Sæmme Sæmme Sæm i Sæmme 18de Sæmme Sæmme
Sæmme med mig indstændigt Sæmme Sæmme Sæmme
Sæmme 18de Sæmme Sæmme Sæmme med mig
at sin Sæmme hævne. - Sæm at den Sæm
Sæmme Sæmme Sæmme Sæmme Sæmme Sæmme
at Sæmme Sæmme Sæmme Sæmme Sæmme Sæmme

III
6/2 67
Tilberedingsfad, naar den at stille præmis om
den nu fandt nok det at lægge og gøre i Hilsen,
uden Hadigt at gøre den sig Hæring og Dromad
gjæve Palmgæmalt i uindelig. - Hilsen det sig
da, at Hænge, naar den for med den Lær-
og Hænderaar, findes for sin anden M. som H
da føle Crany det, da skal jeg med Glæde gøre
mit Bænkth og min Bænk det det Lærning
men det var den med, at uden en sande Præmis
d. m. f. en firdobbelig Bænk for begge Bænk
den jeg ikke Bænk det den Bænkth, som
min Bænkth det Bænk, som at jeg skal
med min færd det det.
da jeg med den næstlængst M. som for sig, at
mit Bænkth og at Bænk at Offen,
Bænk jeg næstlængst med sig Bænkth og
sig sig Bænkth Bænkth mit stille sig, Bænkth
den færdth at ag gøre min Bænkth og
at gøre den ager Bænk, men det mit jeg sig
ikke, da det det Bænk færd Bænkth af en Bænkth
og da jeg næstlængst mit ag gøre færd om at den
næstlængst den Bænkth færdth det Bænkth at
den den og mit gøre det Bænkth af ager Bænkth

Jeg vil gerne at du vil finde Kraft dertil
i Følgende af at det er din egen Lybhed
og uindvillighed. Omvendt der for heraf sig i
din uindvillige Stilling og at det er den uindvillige
Mænd, som er uindvillig; i Følgende
af at din Følelse kræves til en almindelig
Følelse og at du derudover kræves til at gøre
din Jule Kraft, som at blive til Næst med din
egen Uindvillighed og uindvillig i Følgende
af, at din Uindvillighed, som du ser, som du
jo kan, som en fjerde del og en fjerde Grund,
langt fra at snævre, uindvillig med sig selv og
Modstander og Følelse. - Jeg ønsker ikke
at du skal være mig for du som kan se og
~~uindvillig~~ uindvillig, men jeg ønsker
at gøre det som indens Uindvillig af din
Mænd som at jeg derved kan gøre min
Læsting. - Som som min Ord og min
Læsting og min Følelse sig, skal jeg dog gøre
at du Gæder mig som godt, at du vil udløse
fælles det Enge som et nyt Læsting og min Følelse
sig og at det ikke er indens Uindvillig at jeg sig
og gjæde som jeg med vil finde sig. Men jeg uindvillig
som det Læsting. din Følelse som